

N:o 73.

Viidentenä Sunnuntaina Kolminaisuuden Päivästä.

Evank. Luukk. 5: 1–11.

Niin tapahtui, koska kansa tunki hänen tykönsä, kuulemaan Jumalan sanaa, että hän seisoi Genetsaretin meren tykönä. Ja näki kaksi venettä olevan meren tykönä; mutta kalamiehet olivat niistä lähteneet ja pesivät verkkoja. Niin hän meni yhteen venheeseen, joka oli Simonin, ja käski hänen vähän maasta laskea ulos: ja hän istui, ja opetti kansaa venheestä. Mutta kuin hän lakkasi puhumasta, sanoi hän Simonille: vie syvälle, ja heittäkää teidän verkkonne apajalle. Ja Simon vastaten sanoi hänelle: Mestari, me olemme kaiken yön työtä tehneet, ja emme mitään saaneet: mutta sinun käskystä minä heitän ulos verkon. Ja kuin he sen tekivät, sulkiivat he suuren kalain paljouden, ja heidän verkkonsa repesi. Ja viittasivat kumppaneilensa, jotka olivat toisessa venheessä tulemaan ja auttamaan heitä: ja he tulivat, ja täyttivät molemmat venheet, niin että he rupesivat vajoomaan. Koska Simon Pietari sen näki, lankesi hän Jeesuksen polven tykö, sanoen: Herra, mene pois minun tyköäni; sillä minä olen syntinen ihminen. Sillä hämmästys oli hänen käsittänyt, ja kaikki, jotka hänen kanssansa olivat, kalan saaliin tähden, jonka he saaneet olivat: Niin myös Jaakobin ja Johanneksen, Sebedeuksen pojat, jotka olivat Simonin kumppanit. Ja Jeesus sanoi Simonille: älä pelkää, tästä edes sinä saat ihmisiä. Ja he vetivät venheet maalle, ja antoivat ylönsä kaikki, ja seurasivat häntä.

Tämä evankeliumi on helppo niiden ymmärtää, joilla on usko; se esittelee nimittäin meille kaksi asiaa: uskon ajallisista lahjoista, ja uskon ijankaikkisista lahjoista.

Ensiksi osoittaa Kristus, että häneen uskovilla pitää ajallisiakin lahjoja kyllin olla. Sen näyttää hän siten, että antaa P. Pietarille ja hänen tovereilleen niin paljon kaloja, enemmän kuin osasivat pyytääkään. Näin pitää Kristus huolta ruumiinkin ravinnosta, kumpahan vaan ei olisi tuota kirottua epäuskoa. Jos katsotte P. Pietaria ja tarkoin silmäilette hänen sydäntään, niin havaitsette, ettei hän luullut niin paljon kaloja saavansa, vaan Jumala tulee ja ajaa niitä verkkoon enemmän kuin he kaikin olisivat pyytäneetkään. Tässä on meille siis esimerkki siitä, että usko-

vaisilla pitää kaikkea kyllin olla, mutta uskotomilla taas ei mielestään ole milloinkaan kyläksi, jonka vuoksi he ilman lepoa vaan ajattelevat tavarain kokoamista ja lankeevat näin kaikkiin synteihin.

Tätä tarkoittaen P. Paavali 1 Tim. 6: 6–10 sanoo: **Se on suuri voitto, olla jumalinen ja tyytyä onneensa. Sillä emmepä ole mitään maailmaan tuoneet; ja on siis tietävä, ettemme myös mitään täältä taida viedä ulos. Mutta koska meillä on elätys ja vaatteet, niin tyytykäämme niihin. Mutta ne, jotka rikastua tahtovat, lankeevat kiusaukseen ja paulaan, ja moniin tyhmiin ja vahingollisiin himoihin, jotka ihmisen vahinkoon ja kadotukseen upottavat. Sillä ahneus on kaiken pahuuden juuri; jota muutammat ovat**

himoinneet ja ovat uskosta eksyneet ja itsellensä paljon murhetta saattaneet.

Osoittavathan nämä P. Paavalin sanat selvästi, mitä epäuskostamme on seurauksena, nimittäin, että sen, joka tavarata himoaa ja rikastua tahtoo, täytyy langeta kiusaukseen ja perkeleen paulaan. Tätä emme nyt voi nähdä, sillä asia on hengellistä laatua. Mutta jos me voisimme nähdä sen vahingon, minkä se saa matkaan hengellisellä alalla, samoin kuin näemme ne ruumiillisella, niin olisi meidän hyvä saarnata. Näemmehän ulkonaisesti, kuinka uskonon mies tavarata ahmiessaan tekee väkivaltaa kaikille ihmisille, että vaan hän yksin saisi kokoon haalituksi ja voisi siten siihen luottaen sanoa: Kas niin, nyt on minulla kylliksi. Me näemme siis, kuinka ahne ja tyyly epäusko on, sillä se ei tee kellekään hyvää, ei ole edes ystävällinen kenellekään eikä myy kenellekään, ellei näe siinä omaa etuaan.

Onpa se siis kirottu paikka, ettemme voi ravintomme suhteen Jumalaan luottaa, vaan kuvittelemme aina nälkään kuolevamme, vaikka meillä kuitenkin pitää kyllä oleman, kuten Kristus Matt. 6: 25 ja seur. Sanoo: **Minä sanon teille: elkäätkä murhettiko teidän henkenne tähden, mitä te syötte ja mitä te juotte; eikä teidän ruumiinne tähden, millä te teitänne verhotte. Eikö henki enämpi ole kuin ruoka ja ruumis parempi kuin vaate? Katsokaat taivaan lintuja, ei he kylvä eikä niitä, ei myös kokoo riiheen, ja teidän taivaallinen Isänne ruokkii heidän. Ettekö te paljon enämpi ole kuin he?**

Kuka teistä voi surullansa lisätä yhden kyynärän hänen pituudellensa? Ja mitä te surette vaatteista? Katsokaat kukkaisia kedolla, kuinka he kasvavat; ei he työtä tee eikä kehrää. Kuitenkin sanon minä teille, ettei Salomo kaikessa kunniassansa ollut niin vaatetettu kuin yksi heistä. Jos Jumala

näin vaatettaa pellon ruohon, joka tänäpä nä seisoo ja huomenna pätsiin heitetään, eikä hän paljo enämmin teidän sitä tee, te vähäuskoiset.

Elkäätkä siis surulliset olko sanoen: mitä me syömme, taikka mitä me juomme? eli millä me meitämme verhoamme? Sillä kaikkia näitä pakanat etsivät; sillä teidän taivaallinen Isänne kyllä tietää teidän kaikkia näitä tarvitsevan. Vaan etsikäätkä ensin Jumalan valtakuntaa ja hänen vanhurskauttansa, ja niin kaikki nämät teille annetaan. Elkäätkä sentähden surko huomisesta päivästä, sillä huomisella päivällä on suru itsestänne. Tytyköön kukin päivä surullensa.

Tästä näette, kuinka Jumala pitää huolen linnuista ja kukkasista ja kuinka ihanasti hän ne kaunistaa; paljoa enemmän tahtoo hän meille antaa, mitä tarpeellista on. Kuitenkaan emme osaa häneen luottaa. Näin perkele on meidän pauloihinsa saanut. Kun nyt joku siihen asemaan joutuu, ettei hänellä mielestään ole kylliksi eikä luota Jumalaan, niin täytyy heti rakkauden kadota, niin ettei hän tee kellenkään hyvää, vaan on aina vaan omaan konttiinsa kahmimassa. Siitä on saanut alkunsa hengellinen sääty, messupapit ja munkit, jotka helposti toimeen tullakseen ja päästäkseen elatuksestaan huolta pitämästä ja työtä tekemästä ovat juosseet luostareihin. Perää on sananlaskussa: Epätoivo munkiksi tekee, eikä ainoastaan munkiksi, vaan papiksi, piispaksi ja paaviksi, sillä he eivät usko Jumalan voivan elättää heitä ja ajattelevat ainoastaan, kuinka pääsisivät kaikkea puutetta ja köyhyyttä näkemästä. Tuo on kaikki epäuskon elämää. Sitten ne mennä mellastavat, pitävät porttoja ja häpäisevät avioliittoja, joka kaikki on epäuskon välttämättömiä hedelmiä, sillä he eivät koskaan ole Jumalaan luottaneet, että hän voisi

elättää heidät, jos vaimon ottaisivat ja pysyisivät luostarista poikessa.

Tämä esimerkkisiis ensinnäkin kehoittaa meitä uskomaan ruumiimme Jumalalle, joka pitää meistä murheen ajallisiinkin tavaroihin nähden. Näemmehän sen Pietaristakin, joka sai kaloja varsin läjäkaupalla. Täten on selvään osoitettu, ettei Jumala tahdo ketään puutteeseen jättää, vaan sillä pitää kyllä oleman, joka häneen ainoaan vaan turvansa pannee, kuten Ps. 37: 25 sanoo: **Minä olin nuori ja vanhennuin, ja en ikänä nähnyt vanhurskasta hyljätyksi, enkä hänen siemennensä kerjäävän leipää.** Tavarosta ei ole puute, vaan ainoastaan uskosta, ennen täytyisi tulla enkeleinkin antamaan. Epäusko siis yksin on syynä siihen, että ihmiset nyt niin häntää saavat kärsiä.

Vaikka siis Jumala onkin meitä läsnä ja tahtoo tarpeemme meille antaa, vaatii hän kuitenkin meiltä työtä ja toivoa, jos hän joskus näkisi hyväksi hiukan viivästellä. Sentähden hän käskää Pietarin vetämään apajata sanoen:

Vie syvälle ja heittäkää teidän verkonne apajalle. Aivan kuin Herra sanoisi: Heitä verkkosi ulos ja tee työtä, mitä kalastajalle kuuluu, mutta anna minun murehtia. Sinulle en tahdo surua jättää vaan työn. Tuon me sitten tahdomme kääntää takaperin, tahdomme itse surra ja antaa hänen työtä tehdä, josta on seurauksena, että jokainen tavoittelee ainoastaan korkoja ja rahaa itselleen, ettei tarvitseisi työtä tehdä.

Jos siis tahdot kristillisesti elää, niin anna Jumalasi murhetta pitää siitä, kuinka kalat verkkoon tulevat, mutta rupee sinä jossain säädyssä työtä tekemään. Mutta me tahtoisimme kaikki päästä sellaisiin virkoihin, joissa ei tarvitseisi työtä tehdä. Se on perkeleestä. Sen vuoksi olemme munkeiksi ja messupeiksi ruvenneet saadaksemme näin iloisesti

elää tarvitsematta työtä tehdä. Sitäpä varten äiditkin ovat panneet lapsensa luostarikouluihin, jotta heillä olisi hyvät päivät ja palvelisivat Jumalaa. Näin tehtäessä on kadotettu tieto siitä, mitä hyvää elämätä on ollutkaan, ja kuitenkin on Jumala käskenyt ja mielistyy siihen, että ihminen syö leipäänsä otsansa hiessä, kuten hän 1 Moos. 3: 19 sanoi Aadamille: **Sinun otsas hiessä pitää sinun syömän leipää.** Kutta tarkemmin sinä tätä käskyä noudatat, sitä parempi. Tee siis työtä ja usko ja jätä sitten asiasi Jumalan käsiin.

Uskosta puhuttaessa ja siitä, kuinka Jumalaan pitää luottaa ja antaa hänen murhetta pitää, sanonevat monet: Kyllä kait minun kauvan täytyisi uskoa, ennen kuin paistettu metso suuhuni lentäisi, ellen työtä tekisi. Vallan totta, sinun täytyy tehdä työtä, sillä työnteko on sinulle käsketty, mutta anna Jumalas murheen pitää. Usko ja tee työtä, niin eipä ainoastaan metso vaan kokonainen paistettu hanhikin lentää suuhusi.

Mutta tähän kuuluu toiseksi sekin, että ihmisen täytyy toivoa, jos Jumala tahtois hiukan viivästellä. Sen vuoksi antaa hän näidenkin koko yön työtä tehdä mitään saamatta, joten näyttää aivan kuin hän olisi tahtonut heidän nälkään tappaa. Olisihan Pietari kyllä voinut ajatella, kun näin kauvan kalastettuaan ei mitään saanut: Nyt tahtoo Jumala ruumiini näännyttää. Mutta ei hän epäile, vaan tehden työtä hellittämättä hän horjumatta toivoo Jumalan antavan, vaikka viivyttelinkin. Silloinpa tuleekin Jumala ja antaa hänelle ylön paljon kerrallaan, paljoa enemmän, kuin hän kahdeksana päivänä olisi voinut saada.

Sinun täytyy sen vuoksi oppia tämä asia hyvästi, niin että teet työtä ja toivot, vaikka hän hiukan viivyttelisikin. Vaikka nimittäin Jumala vähän aikaa odottaa itseään ja antaa sinun hiessä tehdä työtä, niin että voisit luulla työsi hukkaan menneen, niin täytyy sinun olla

ymmärtäväinen, oppia tuntemaan Jumalasi ja osata luottaa häneen. Kyllä hän sitten tulee ja antaa enemmän kuin olet tarvinnutkaan, kuten hän tässä tekee P. Pietarille. Jos siis Jumala antaa sinun hiukkasen odottaa, niin ajattele: Antoipa hän P. Pietarinkin vähän odottaa ja sitten kuitenkin antoi hänelle runsaasti. Jätä siis tämä asia hänen hyvän tahtonsa huomaan äläkä sen vuoksi lakkaa toivomasta, niin tulevat sinun työsi kultaisiksi ja hänelle otollisiksi; tällä tavalla sitten toivo odottaa, kun hän meiltä viiptyy eikä heti täyty mitä hartaasti toivomme. Sentähden täytyy sinun panna lisäys töihisi ja liittää niihin jalokivi, että ne tulisivat painaviksi. Tämä jalokivi on usko. Mutta uskottomien työt ovat korsia, sillä ne eivät ole rakennettu uskolle. Tämä on evankeliumin ensimmäinen osa, nyt seuraa toinen.

Kun he nyt näin olivat kaloja saaneet ja maistaneet uskon hedelmiä, silloin usko kasvaa ja lisääntyy. Niinpä täytyy meidän nyt siis ensiksi siihen ennättää, että uskomme Jumalalle ruumiimme ravitsemisen, sillä ken sitä ei voi Jumalalle uskoa, se ei voi koskaan sieluaankaan hänelle uskoa. Mutta tämä on ainoastaan lasten uskoa, siinä opimme permannonlla kävelemään ja äidinrintaa imemään. Meidän tulee kuitenkin siitä oppia uskomaan sielummekin Jumalalle. Tätä tarkoittaa evankelista sanoessaan:

Koska Simon Pietari sen näki, lankes hän Jeesuksen polven tykö sanoen: Herra, mene pois minun tyköäni, sillä minä olen syntinen ihminen! Sillä hämmästys oli hänen käsittänyt, ja kaikki jotka hänen kansansa olit, kalansaaliin tähden, jonka he saaneet olit. Pidäppäs Pietaria tässä niiden esikuvana, joiden tulee uskoa ijankaikkisiin lahjoihin; pidä häntä sellaisena, joka toisiakin lahjoja odottaa ja pyytää. Syntinen omatunto on luonnosta sellainen, että tekee kuten Pietari tässä, pakenee Vapahtajaansa ja ajattelee:

Ah Jumala, minä en ole mahdollinen autuaaksi tulemaan ja istumaan pyhien ja enkelien joukossa! Oi, se lahja on liian korkeata! Näin ei ahdas omatunto voi käsittää noita suuria lahjoja, vaan ajattelee: Niin, jospa minä olisin Pietari tai Paavali, niin voisin sen uskoa. Se on typeryyttä, sillä jos sinä tahtoisit omaa pyhyttäsi perustukseksesi, niin olisit hiekalle rakentanut. Ei niin, vaan tee Pietarin tavalla. Juuri pitäessään itseään näin halpana ja luullessaan itseään näin halpana ja luullessaan itsensä mahdottomaksi sellaiseen armoon, niin hän vasta oikein tulikin mahdolliseksi. Juuri siitä syystä, että olet syntinen ihminen, täytyy sinulla olla uskallusta; sinun täytyy levittää omatuntosi avaraksi ja paisuttaa sydämesi suureksi, että armo sinne mahtuisi.

Kun sitten olet tullut Jumalan tuntemaan, niin älä rupee häntä vieromaan, se on: kun me saamme nähdä hänen suuret lahjansa, niin emme saa epäillä. On oikein, että me tunnemme itsemme, mitä syvemmältä sitä parempi, mutta armoa et saa syntiesi tähden sysätä pois. Kun nimittäin havaitset, että omatuntosi on hätääntynyt ja tahtoo sinua työntää pois, niin olet kaikkein otollisimmassa ja soveliaimmassa tilassa, silloin olet tunteva lohdutuksen omassatunnossasi ja sanova kuten Miika 7: 18: **Kuka on sen kaltainen Jumala kuin sinä olet, joka synnit annat anteeksi ja heität ne kaikki meren syvyyteen?** Kaikki, jotka eivät syntiä ota pois, ovat epäjumalia; sen vuoksi sanoo hän, ettei meidän Herramme kaltainen ole yksikään jumala. Muut jumalat vaativat nimittäin hurskautta tuomatta sitä, mutta Herra Jumala tuopi sen sitä meissä löytämättä. Älä siis epäile, vaikka omatuntosi vapisee ja tuntee synnin, sillä mitä saastaisempi olet, sitä pikemmin Jumala armonsa antaa.

Mutta tuo suuri joukko kulkee kulkuaan ja kaunistelee itseään kuin kissanpoikanen luullen Jumalan sitä mukaa heidän hyväksyvän.

Ei, Raamattu ylistää Jumalaa sellaiseksi, joka ottaa pois synnin ja heittää sen meren syvyyteen. Omilla töillämme ei me synneistämme selviä emmekä voi itsestämme hurskaiksi tulla. Jumala eikä kukaan muu on sen tekevä ilman meidän ansiotamme ja työtämme sulasta armosta, kuten hän Jes. 43: 25 sanoo: **Minä, minä pyyhin sinun ylitsekäymises pois minun tähteni; ja en muista sinun syntejäs.** Ja niin pitää ollakin, sillä muutoin et saa koskaan iloista omaatuntoa. Sen vuoksi Pietarinkin sanoessaan: **minä olen syntinen ihminen,** tekee oikein. Tietysti oli hänellä syytä peljätä ja nöyryyä, mutta hänen ei olisi pitänyt sen vuoksi lykätä Jumalaa luotaan, vaan ottaa hänet vastaan.

Kun siis tunnen syntini ja tulen Pietarin kaltaiseksi sekä tunnen tahtovani sillä hetkellä paeta Jumalaa, silloinpa juuri minun täytyykin kääntyä takaisin ja astua häntä yhä liikkemmäksi. Jos nimittäin Jumala olisi paennut eikä tahtoisu syntejäsi ottaa pois, niin eipä hän tulisi tykösi ja juoksisi perässäsi. Mitä enemmän sinä siis tunnet itsesi syntiseksi ja mitä kernaammin juoksisit Jumalata pakoon, sitä lähemmäksi häntä tulee sinun tukeutua; pane se tarkoin mieleesi. Sillä juuri niin kuin Pietarinkin tässä tekee, niin tekevät kaikki omattunnot, jotka syntejään ovat peljästyneet; ne tahtovat Jumalata paeta ja etsiä epäjumalia. Mutta älä sinä niin tee, vaan astu rohkeasti Jumalasi tykö ja tartu häneen kiinni. Sillä jos hänestä lähdet pois juoksemaan ja hyppäämään töitten perässä ja apua hakemaan joltakin muulta jumalalta, ja sitten vasta tahdot palata oikean totisen Jumalan tykö, niin löydät hänen samanlaisena kuin tyhmit neitseet hänen löysivät, joilta suljettiin ovi sillä aikaa, kuin he menivät öljyä ostamaan. (Matt. 25: 10).

Mitä nyt Kristus tekee, kun Pietari näin nöyryyttää itsensä ja suuresti peljästyneenä ja säikähtyneenä käskee Herran menemään pois

luotansa? Antoiko Herra hänen sellaiseen toivottomuuteen jäädä? Ei, vaan hän ryhtyy lohduttamaan häntä sanoen:

Elä pelkää, tästedes sinä saat ihmisiä. Tämä on evankeliumillinen sana, jolla heikot sydämet lohdutetaan. Juuri näin tekee Jumala meidän työmme ja koettelemuksemme kallisarvoisiksi. Te näette nyt siis, kuinka Jumala meistä murheen pitää ruumiillisesti siinä, että antaa Pietarille näin paljon kaloja, vaikka hänellä kahdessakin kyllä olisi ollut, ja tekee hänen hengellisestikin täysinäiseksi ja rikkaaksi, että hänellä olisi toisillekin yltäkyläisyydestään jakamista; lisäksi tekee hänet kalastajaksi ruumiillisesti ja hengellisesti. Ruumiillisesti saa hän paljon kaloja, niin että olisi niitä voinut myydäkin; hengellisesti taasen tuli hänen olla ihmisten kalastaja, sillä hänellä oli evankeliumi, johon hänen piti toisiakin ihmisiä saattaman, ja jolla Kristuksen valtakuntaa enentämän.

Katsokaas, näin se käypi. Jos uskotaan, antaa Jumala niin paljon, että voidaan kaikkia ihmisiä auttaa ulkonaisesti omaisuudella ja tavaralla; sisällisesti taas puhkee yltäkyläisyys toisten opettamiseen ja hengelliseen rikastuttamiseen. Eihän sellainen ihminen voi vaiti olla, hänen täytyy toisillekin julistaa ja kertoa, kuinka hänen on käynyt, kuten Ps. 51: 12 ja seur. sanoo: **Jumala, luo minuun puhdas sydän, ja anna minulle uusi vahva henki. Elä heitä minua pois kasvois edestä, ja elä minulta ota pois sinun Pyhää Henkeäs. Anna minulle taas sinun autuutes ilo, ja sillä hyvällä hengellä tue minua. Minä tahdon väärille opettaa sinun ties, että syntiset tyköös palajaisit.** Samoin myöskin Ps. 116: 10 sanoo Daavid: **Minä uskon, sentähden minä puhun.** Näin se käypi: Kun minä uskon, tunnen minä Jumalan, ja silloin myöskin havaitsen, mitä toisilta ihmisiltä puuttuu, ja lähdän heillekin saarnaamaan evankeliumia.

Me näemme siis tässä evankeliumissa, kuinka Jumala pitää murheen omistaan ja kuinka hän sekä ruumiillisesti että hengellisesti holhoo heitä ruumiin ja sielun puolesta. Jos meiltä vielä joskus jotain puuttuu, niin on totisesti epäuskomme siihen syynä, tai sitten olemme me vasta hiljattain ruvenneet uskaan. Kun nimittäin usko on vielä uusi ja heikko, silloin on lahjakin välistä pieni ja vähäpätöinen, että oppisimme Jumalan tunte-

maan ja häneen luottamaan. Mutta kun kerran olemme siihen päässeet, että rohkeasti häneen turvaamme, niin toden totta tuhlaa Jumala meille sekä ruumiillisia että hengellisiä lahjoja niin ylenmäärin anteliaalla kädellä, että voimme kaikkia ihmisiä auttaa. Tämä se vasta on köyhien rikkaaksi tekemistä ja nälkäisten ravitsemista. Tämä olkoon kylliksi tästä evankeliumista. Amen.